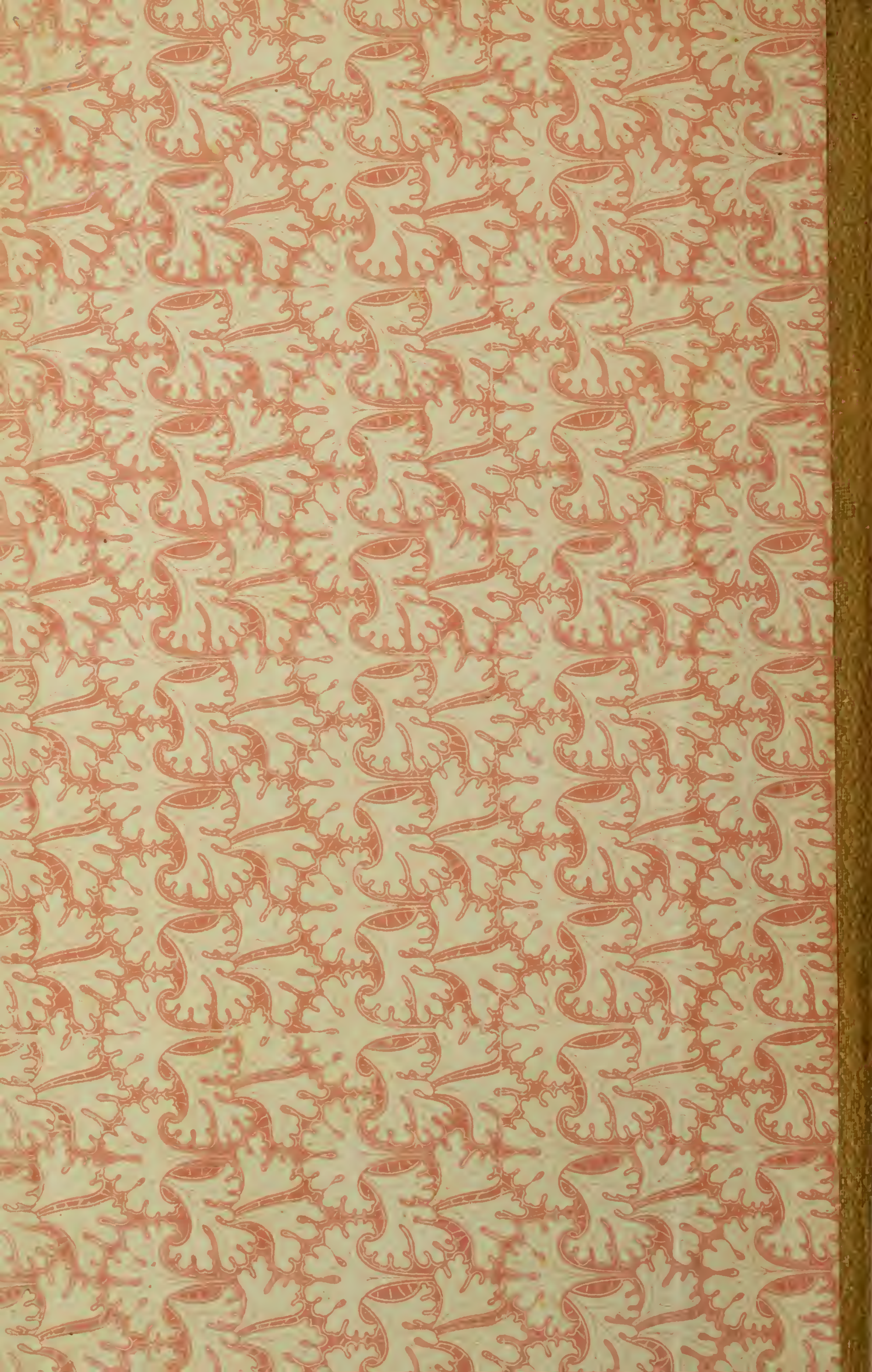
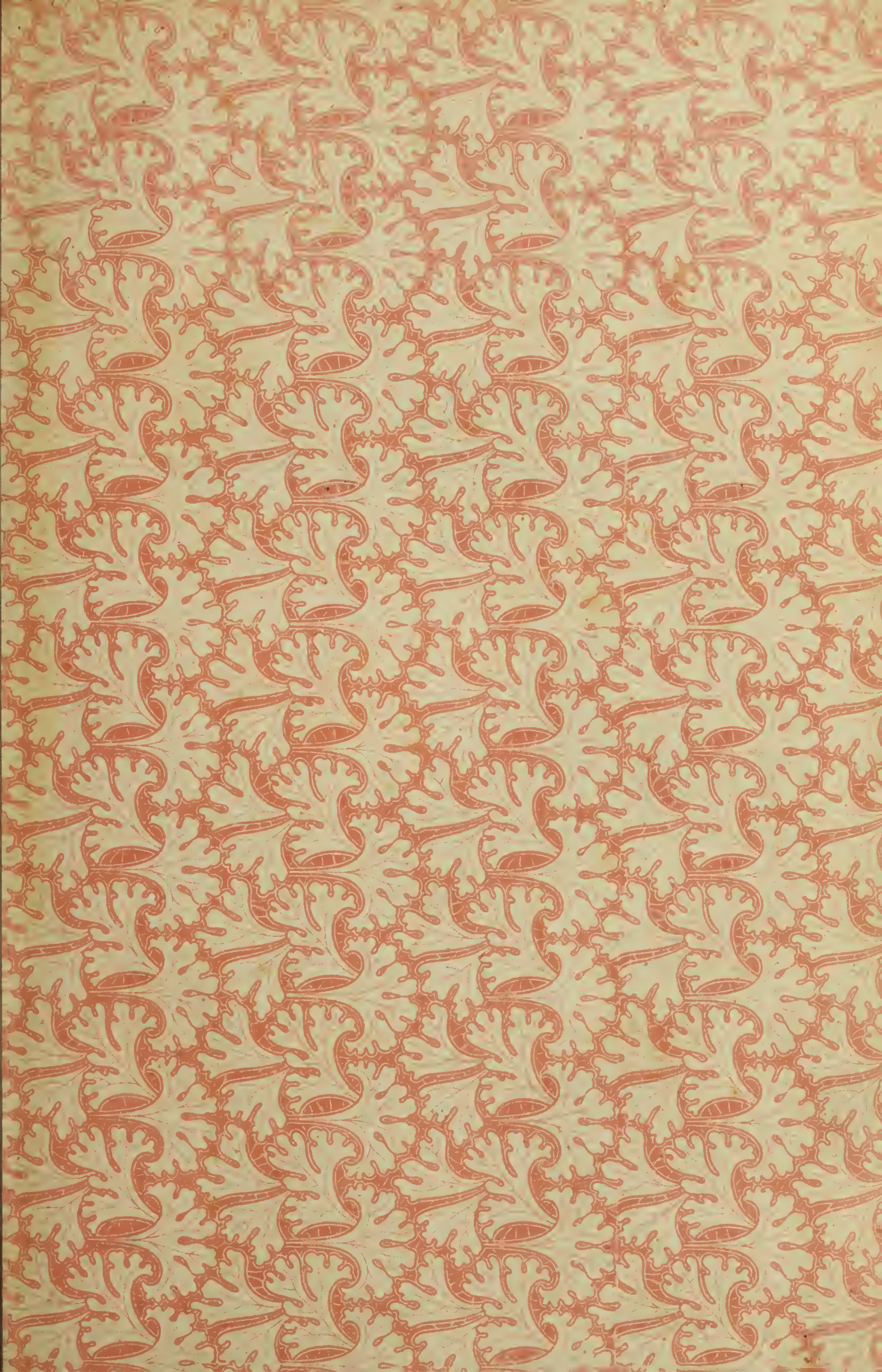
FOLTYN

Vlčí Máky.

FOLTÝN ∵ VLČÍ MÁKY ∵ VERŠE A KARIKATURY

1901—1908

PRAHA 1908

Dělnická knihtiskárna v Praze
Nákladem Tiskového výboru : :
československé sociálně dem.
strany dělnické (časopis „Zář“)

VLČÍ MÁKY

KRYSAŘ

Mámť já malou píšťaličku
s hlasem pronikavým.
V podvečer, když na mez sednu,
vesele se porozhlédnu,
pískám na svou píšťaličku,
do rána se bavím.

Píšťalička chrlí tony
jako hrdlo ptačí,
hned se směje, hned si stýská,
vesele i smutně píská,
na těch trilků miliony
sotva uši stačí.

Mámť já kromě píšťaličky
už jen chudý ranec.
Vyhnali mne do té psiny
od vlasti a od rodiny,
od pánbíčka, krále, církve,
že jsem nečesanec.

Já jim slušně poděkoval
za to rozloučení.
Řek' jsem, že mám kratší uši,
než se na filistra sluší,
že bych darmo revoltoval,
se mnou že nic není.

Na mezích teď, hradbách sedám
v podvečerní tiši.
Skládám nové melodie
o světě, jenž s hora hnije,
v srdci nové jedy hledám
na reakční myši.

Myši piští, panstvo kleje,
vojna veselá!
Na hlavu mi sliny prší,
píšťalička jedem srší,
v lijáku se všemu směje
a hrá a hrá a hrá,
trala, tralalalá!

JEN JEDNU PÍSEŇ ...

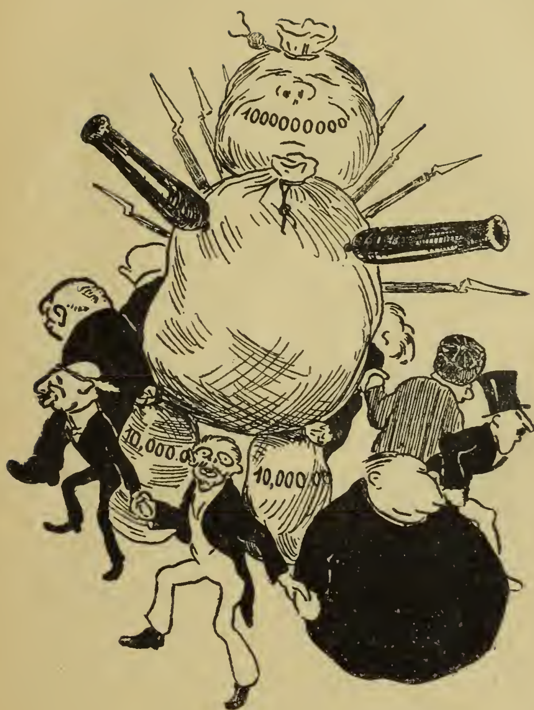
Jen jednu píseň známe, jedinou ...
Tu nikdo nezpívá,
tu sviští řemeny, hučí stroje
a buší kladiva,
tu pláčou naše děti, pláčou ženy,
a my ji proklínáme ...
Tu píseň naší bídy, jedinou
tu píseň známe.

Nikdo ji nezpívá a stále zní ...
Od rána, než se rozední,
do noci chvíle poslední.
Rozdírá srdce, ubíjí duši
a nic ji neohluší ...
Vraždí co upír, tíží co okovy,
bolí jak výsměch surový
ta píseň bídy naší
strašlivá!

Přichází jaro, rozkvétá máj,
vše okřívá,
nic netísní a nic už nebolí,
života píseň bouřně hlaholí,
vše raduje se, zpívá, veselí
pod slunce pocely.

Jen pro nás nezní tato píseň jara.
Nám jaro nezpívá,
nám sviští řemeny, hučí stroje
a buší kladiva
tu píseň bídy, krví naší psanou,
vražednou píseň, krutou,
proklínanou!

1000000000
10,000.0
10,000

DANSONS LA CARMAGNOLE!

Hoj, starý rebelante, třískni do cymbálu,
ať mladou krev mi v žilách rozpálí,
ať chrlí nové písně, skvělých tonů škálu!
Ty mrtvé kraje dlouho, dlouho čekaly,
až přijde někdo roznést požár kol a kol!
    Dansons la Carmagnole!

Hle, na východě zpívá slunce mládím rudé,
já nad obzor jsem vyšel, kráčím k polední
a cesty nelekám se, jež prý trpká bude,
a nedbám na komiku chvíle poslední.
Chci bít se, rvát a radost pít i bol!
    Dansons la Carmagnole!

Hrej, starý rebelante! A zpívej píseň svoji,
při níž jak divem hnáty okřejí,
až navrátím se, znovu silen k boji,
věř, přinesu ti jednu z trofejí!
Tož hrej a hrej! A odměnu si vol!
    Dansons la Carmagnole!

EPISODA

Rolničky, rolničky zvoní, ach zvoní,
jak je tu veselo, veselo po ní!

Na pláni sibiřské chumlal se sníh,
obloha líně se tměla,
když kol mne vtělený výskot a smích
na trojce zvonící jela.

Jako když na tisíc jiskřiček bleskne
do věčné fadessy mé noci teskné!

Izvozčík vesele zapráskal, švih',
hlas její zavýsk' v kraj šedý,
na mořích, jezerech, na řekách mých
praskaly poslední ledy.

Jak je tu veselo, veselo po ní,
na pláni sibiřské jarem to voní!

NAD GORKIHO MĚŠŤÁKY

Oh, prostředí, v kterém jsem také žil,
v tvých cestách vyšlapaných života tak málo!
A v krásný den, kdy jsem se odloučil,
mé srdce nějak bujně zaplesalo.

Ten věčný klid a teplý krb mne dávil,
žádal jsem víc — vždyť život dá tak mnoho!
Teď žehnám den, kdy jsem se těch pout zbavil,
těch úzkých cest a tichošlápství toho.

Ted žiji nuzně, jídám ledajak,
co závidět mi nemá nikdo, věru,
ale jsem volný, volný jak ten pták
a peru se — tak vášnivě se peru!

. . . Jde světem hloupost. Blbá, polonahá.
A smečka psů s ní vyzývavě vyje,
má ruka bystře po palici sahá
a bez ohledů do té smečky bije.

Buržousti chví se o zděděná břicha,
cítí, že přišla jejich hodina,
válečný řev mi horce ve tvář dýchá,
hruď rozkoší se chvěti počíná.

Vítězný jásot, poražených steny,
a dobrých hochů na tisíce při mně!
Má rodino! Můj krbe vytopený!
Jak blaze žiji v nehostinné zimě!

A MY JSME PŘECE TADY!

Tisíce ortelů podepsal
kde který král,
tisíckrát sekeru smrtící
zaťali jeho biřici,
tisíce hranic už zaplálo,
tisíce čakanů hýčkalo
ty naše drahé hlavy...
Nu, ať se panstvo baví
a líčí svoje tenátka;
po růženečku svízelů
zbyla nás, rudých rebelů,
přece jen slušná hromádka!

Tisíce nocí jsme probděli
pod zámky kriminálů,
tisíce rozsudků slyšeli
od soudních tribunálů,
tisíckrát vlekli nás v řetězech,
až se nám vztekem tajil dech
— a my jsme přece tady.
A když jsme řvali hlady,
krvavá zbyla památka
po salvě výstřelů...
A přec nás, rudých rebelů,
zůstala slušná hromádka!

Tisíckrát národ jsme zradili,
židovské tisíce propili,
tisíce chudáků svedli...
Tisíckrát měšťáci zbledli,
když jsme jim s pěstí zaťatou
šlapali morálku břichatou,
káceli hliněné bohy;
tak mnohá dobrá hovádka
tisíckrát srazila rohy
o hradby našich kastelů —
ale nás, rudých rebelů,
zůstala slušná hromádka

A budem žít a budem růst,
my rebelantská luza,
buržoustům přejde masopust
a zachvátí je hrůza,
až garda, pomstou dychtící,
rozvine rudou vlajku...
Potom si s pány biřici
skočíme kalamajku!

TO BUĎ NAŠE EVANGELIUM!

Bez vojáků zle by bylo, přátelé,
vyschla by nám všeho blaha zřídla,
bez kanonu, repetýrky, šrapnele
svět by praskl jak bublina z mýdla.
 Modleme se k bohu:
 Budiž vůle tvá!
 Snad nám ty vojáky
 dlouho zachová.
Flintičky a kanony, bouch, bác, bum!
to buď naše evangelium!

Boháči by mřeli strachy o jmění,
hrůzou by jim šedivěly vlasy,
po zahálce, blahobytu, hýření
nastaly by pro ně špatné časy.
 Pak by ubožáci
 špatně dopadli,
 museli by vracet,
 co kde ukradli!

Flintičky a kanony, bouch, bác, bum!
to buď naše evangelium!

Dělníci by žádali zas přídavky,
za práci by chtěli vyšší platy,
apetit by dostávali na stávky,
ten tam byl by pořádek náš svatý!
To by byla hrůza,
to by byla spoušť,
jenom, pane bože,
těch vojáků houšť!
Flintičky a kanony, bouch, bác, bum!
to buď naše evangelium!

Protož, drazí kamarádi, ctěme je,
važme si jich jako rodných bratří,
oni hájí do poslední krůpěje,
aby každý dostal, co mu patří:
Boháč dobrá jídla,
zlato, klenoty,
chudák hlad a bídu,
hodně roboty.
Flintičky a kanony, bouch, bác, bum!
To buď naše evangelium!

POSELSTVÍ PADLÉHO OSMAČTYŘICÁTNÍKA

Můj pozdrav, hoši! Dobře jste se bili,
jak sladce se to spí teď pod zemí.
Vítězů laurem jste nás ověnčili
a rovy posypali růžemi.
Ta naše krev vám v žilách nevychladla,
ten zápal náš vám v srdcích doveď' hrát,
dokud vám puška z rukou nevypadla,
tak jste se bili, jak my s barikád!

Můj pozdrav, hoši! Sladko se to dříme,
když za lid svůj jsme život složili,
je sladko tak, když přec po letech zvíme,
že jsme se tehdá marně nebili.
Že z naší krve povstal rudý mstitel,
šly miliony znovu v útok hnát,
na život na smrt s přítelem stál přítel,
tak jako my se bili s barikád.

My padli tehdá. V krvi utopeny
ty naše sny a touhy zdeptány,
zas pevně stály hradů pyšné stěny,
ples vítězný zas spíjel tyrany.

Jak směšni byli! Doufali, že stačí
jen rebelů pár teplou kulí sklát,
že dravá bouře více nepřikvačí,
když stanuli na troskách barikád.

Půl století nám přešlo nad hlavami,
hučely bouře, bojů vzteklý ruch,
a my jsme v duchu bojovali s vámi
za práva lidu, za náš svatý dluh.
Stáli jste pevni, jako chmurná skála,
hnali jste v útok znovu, tisíckrát,
revolty píseň vzduchem otřásala
tak jako tenkrát s našich barikád.

Jak hrozný mstitel otců jste tu stáli,
co muž, to héros, hrůzokrásný zjev,
a plnili jste znovu kriminály
a znovu tekla vaše rudá krev.
Konečně jásot: „My jsme zvítězili!
Své právo máme! Padl starý řád!
My svatý odkaz otců vyplnili,
těch, kteří padli v troskách barikád!"

Stateční hoši! Zde má ruka, díky!
A jděte dál tou cestou vítěznou,
přes lidu vrahů poražené šiky
tím krokem pevným, s vůlí železnou.
Váš cíl je v dáli, ale zlatou září
do bojů nových bude jasně plát.
Vítězství naše! Vzhůru, proletáři,
ať splněn odkaz reků s barikád!

Ať není ruky, která chabě klesla,
ať není zbraně, která zahálí,

ať letí krajem naše žhavá hesla
a v duších lidu oheň zapálí,
ať zrevoltují každou spící duši
a pravdy světlo ať ji učí znát,
ať nikdy více tyran nepřehluší
tu píseň vzpoury, píseň barikád!

Teď máte právo! Ať je mocnou zbraní
v těch rukách vašich, prací ztvrdlých v mlat,
teď kovadlinu máte, nuž — ať na n
váš perlík počne křepce tancovat!
Můj dík vám, hoši! Držte se tak dále,
tak, starý rebel, chci vás zříti rád,
toť sladký plat za muka v kriminále
a za tu krev, jež tekla s barikád!

PRAHNU . . .

Divě jsem zařinčel okovy,
pozdvihl hrozivě pěsti —
bývám už někdy tak bláhový,
že se chci za orly vznésti.

Chtěl jsem mu roztříštit lebku v půl,
chtěl jsem ho zabít, ach, zabít!
Což jsem se rozumem pominul,
dal jsem se démonem zvábit?

Jen tiše, hovádko, roboť dál,
páni jsou přece jen páni,
tak nám je pánbíček udělal
i s těmi dutkami v dlani.

Pálí mne šleh biče na tváři,
pálí mne krev jako láva...
Buď sláva pánovi plantáží,
vždyť on mi chlebíček dává!

Trochu jsem zařinčel řetězy...
To jen tak — už zase táhnu,
vždyť ve mně bestie nevězí,
jen někdy tak prahnu, tak prahnu...

BÝT RAKUŠAN!

„Být Rakušan, jak srdce bije!"
K. Toman.

Má širší vlasti milená,
jsi v srdci mém i hlavě,
má duše touhou nesténá
po českém státním právě.
A nechť mne Baxa zabije,
já miluji tě, Austrie,
a vzdychám potají:
„Být Rakušan, jak srdce bije!"
Leč toho se člověk nenají,
ani nenapije...

Má pýcha je v tvých kanonech
a ve tvé infantrii,
ty nevíš, jak se tají dech
a tepny prudce bijí,
když v nekonečném defilé
tvé vojáčky zřím spanilé
a vzdychám potají:
„Být Rakušan, jak srdce bije!"
Leč toho se člověk nenají,
ani nenapije...

A rád mám tvoje ministry,
tvých přání věrné sluhy,
ctím jejich věhlas přebystrý
v umění, dělat dluhy.
Když kterýs najde novou daň,
se zbožnou úctou hledím naň
a vzdychám potají:
„Být Rakušan, jak srdce bije!“
Leč toho se člověk nenají,
ani nenapije...

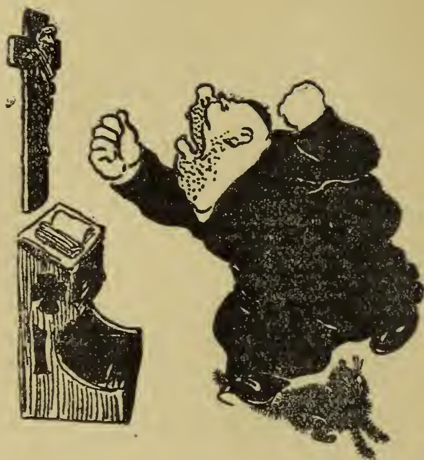
A daně platím rád. Vždyť vlast
se nepase jak husy,
pořádný občan, byť měl krást,
poslední groš dát musí!
Jsme velmoc! Je to drahý špás,
však stojí za to, vem to ďas!
Já vzdychám potají:
„Být Rakušan, jak srdce bije!“
Leč toho se člověk nenají,
ani nenapije...

Též byrokraty v lásce mám,
tvé černožluté hrochy,
a často v mysli uctívám
ty dobré staré hochy.
Jeť monarchie spása v nich,
v těch automatech plesnivých,
i oni říkají:
„Být Rakušan, jak srdce bije!“
Leč toho se člověk nenají,
ani nenapije...

Tvá policie, všechna čest,
ta železnou má ruku,
a její sláva větší jest
než sláva našich pluků.
Čím proslavena po světě,
jsem ondy cítil na hřbetě
a vzdych' jsem potají:
„Být Rakušan, jak srdce bije!“
Leč toho se člověk nenají
ani nenapije...

Jsem loyální, že nelze víc,
jsem Rakušan, až hrůza,
a proto volám z plných plic
a se mnou moje musa:
Ať Tonda Hajn mne zabije,
já miluji tě, Austrie,
a vzdychám potají:
„Být Rakušan, jak srdce bije!“
Leč toho se člověk nenají,
ani nenapije...

BEJVÁVALO ...

Ha, ta světská spravedlnost!
Po ďábelských cestách chodí,
Drozda pošle do Pankráce,
Masaryka osvobodí.

Kde, ach, jsou ty krásné časy,
kdy to bylo obráceně,
na skřipci nám každý rouhač
musel kňučet jako štěně.

Smažili ho smolnicemi
jednou z prava, jednou z leva
a pak dostal rozhřešení,
až z něj lezla všecka střeva.

A dnes? Pánbu všemohoucí
kouká na to s nebes hůry,
jak to s námi jede s kopce,
jak nám hynou kolatury.

Nechce-li nám dělat boha,
důstojného naší přízně,
ať to řekne! Však nás Allah
nebo jiný ještě slízne!

HEJTMAN STOJÍ U KASÁREN ...

Vřeští po vsi harmonika,
rekruti už jdou,
pláče děvče, tiše vzlyká
máma s pantátou.

Za kloboukem pestré kvítí,
v zubech viržinku,
smích a výskot! Sotva cítí
tu zlou hodinku.

„Hejtman stojí u kasáren,
tam na nás čeká,
hurá . . .“ zní to po vsi a ven
v pole daleká.

Čeká, hoši, dočeká se.
Dočkáte se i vy.
Ze snů o vojenské kráse
každý vystřízliví.

DVAATŘICET LOUPEŽNÍKŮ

Ze soboty na neděli
v středu známé party
sedne táta ke korbeli,
poručí si karty.

Dvaatřicet loupežníků
do rukou mu vletí,
doma plno pláče, křiku,
osm nahých dětí.

Darda, ferbl, voko, šístka,
k tomu trochu hádky,
doma žena kudlu píská,
dluhů rostou řádky.

Táta hraje, hraje, hraje,
groš za grošem tahá,
s loupežníky zábava je
zatraceně drahá.

Pak jde domů bez feniku,
prohrál kabát, boty . . .
Dvaatřicet loupežníků,
hrrrrom bác do holoty!

KNEDLÍKY, ZELÍ, VEPŘOVÁ

V hospodě tucet sedláků,
nejmenší, velcí, větší,
v oblacích kouře z tabáku
kolují divné řeči:
  Jedno nás ještě zachová,
  na ostatní se plivá:
  knedlíky, zelí, vepřová
  a k tomu litr piva.

Člověka z města zarazí
taková dekadence,
vím, planých řečí neschází
při žádné piva sklence.
  Však to zde — zkáza hotová,
  hle bůh, jejž sedlák vzývá:
  knedlíky, zelí, vepřová
  a k tomu litr piva.

Utichni, srdce vzkypělé,
klesněte, zdvižené pěsti,
tam, kde jsou hory popele,
nemožno požár vnésti.
  Vždyť je to píseň domova,
  třebaže málo tklivá:
  Knedlíky, zelí, vepřová
  a k tomu litr piva.

VYKLEPEJ BLECHY Z KOŽUCHA

Slováčku, hezký kožuch máš,
celičký svět ti ho chválí,
malíři za tebou běhají,
aby ho vymalovali.
  Však já ti šeptám do ucha:
  Vyklepej blechy z kožucha!

Kožuch je věru pěkná věc,
nesmí však býti v něm blechy,
které ti piji bujnou krev,
z písniček dělají vzdechy.
  Proto ti šeptám do ucha:
  Vyklepej blechy z kožucha!

Kožuch je věru pěkná věc,
žid na něj dva rénské půjčí,
když tobě, rozmilý Slováčku,
v žaludku hladem to kručí.
  Proto ti šeptám do ucha:
  Vyklepej blechy z kožucha!

Tady ti nemůže pomoci
ani ten nejlepší doktor,
musíš se, Slováčku, zbavit sám
těch krvežíznivých potvor.
  Proto ti šeptám do ucha:
  Vyklepej blechy z kožucha!

HYMNA ANTISEMITŮ

Pryč se židy! Vyžeňte je
až do Palestýny,
vždyť máte svoje zloděje,
kramáře a špíny.

Pryč se židy, ó křesťané,
nedejte se spálit,
vždyť my vás také, občané,
dovedeme šálit!

Židé jsou hrozní lichváři,
s duší si vás koupí,
nám se to také podaří,
budete-li hloupí.

Židé vám kazí dívčiny,
nejsou lidé mravní.
A my? Přec, můj ty jediný,
nejsme bezpohlavní?

Židé vám lijí pálenku,
zdraví činí škody,
přijďte k nám také na sklenku,
přidáme víc vody.

Židé z vás jenom bohatnou,
hrabou stříbro, zlato,
my také s touhou posvátnou
čekáme už na to.

S každého svléknou košili,
kdo se u nich dluží,
přijďte, ó křesťané rozmilí,
my vám svléknem kůži!

Pryč se židy, pryč se židy,
to buď heslo svaté!
Nač krmit cizí nestydy,
když své doma máte?

O TŘECH KRÁLÍCH

Už bylo po vší parádě
ve stáji při Betlémě,
tři králové se v průvodu
vraceli do své země.

Prvnímu, sotva do vrat stoup',
hned radost s čela mizí,
než z Betléma se navrátil,
má ministerskou krisi.

A druhý, plný starosti,
se táže služebníka:
„Nu, jak to stojí? Není tu
přes svátky republika?“

A třetí, sotva oddechl
po velké cestě z dálky,
již ptá se: „Nu co, dostanem
souseda do té války?“

Pak s hlavou plnou starostí
se chápou vlády země,
však v mysli pálí otázka
ze stáje při Betlémě.

„A jak je l i d u vašemu?“
děl Kristus, jak by káral.
Kam by král přišel, kdyby se
o tuhle hloupost staral?

„ZVĚDAVÝ“

Zmlkni co ryba, občane Prudký,
všelikých zdrž se poznámek,
nehřeš ni slovy, myslí ni skutky,
nechceš-li přijít pod zámek.
  Občane Prudký, občane Prudký,
  měj rozum, nebuď bezhlavý,
  nehřeš ni slovy, myslí ni skutky,
  sedí tu jeden „zvědavý“.

Zrak jeho ostrý kolkolem zírá,
ušima slyší trávu růst,
za každé slovo žalářní díra,
kačena, špangle nebo půst.
  Občane Prudký, občane Prudký,
  kriminál není lákavý,
  nehřeš ni slovy, myslí ni skutky,
  sedí tu jeden „zvědavý“.

Proto všech řečí o vládě zanech,
o daních, církvi, počasí,
nehledej špínu na velkých pánech,
nechceš-li přijít do basy.
  Zmlkni co ryba, občane Prudký,
  zadrž proud řečí rouhavý,
  nehřeš ni slovy, myslí ni skutky,
  sedí tu jeden „zvědavý“.

MRAVOUČNÉ KÁZÁNÍ O ÚCTĚ

Milý synu! Chceš-li býti
šťastně živu na světě,
mnoho věcí musíš ctíti
na vezdejší planetě.

Kromě toho nad oblaky
různé velké věci jsou,
ty musíš ctít ovšem taky
s duší vřele oddanou.

V první řadě je tu pánbu,
před tím úctou klesej v prach,
nemáš-li dost dithyrambů,
říkej aspoň: Ach, ach, ach!

Neboť pánbu vládne hromem,
požehnáním, penězi,
kdo má styky s jeho domem,
vždy a všude vítězí.

V jeho moci jesti všecko,
štěstí dvorů, válek, burs,
v Evropě — až na Turecko —
mívá často velký kurs.

Po něm přijdou všichni svatí
od Václava nahoru,
hleď však dobře rozpoznati,
kterého jsou oboru.

Není svatý jako svatý,
to ti poví každý snář,
je to jako s advokáty:
každý má svou kancelář.

Ale ctít je musíš všecky
bez rozdílu tříd a kast,
pak máš peněz plné necky
a po smrti věčnou slast.

Avšak bůh a všichni svatí
vládnou hlavně nebesy,
na zemi jsou potentáti,
k těm znej také moresy.

Oni vládnou z vůle boží
(ta je někdy rozmarná!),
jejich zásluhou se množí
kriminály, kasárna.

Z vůle boží vedou války,
svlékají nám košile,
z vůle boží pro škandálky
dvořanky maj' spanilé.

V zemích bývá dost holoty,
která nectí zákonů,
kapitál nám hájí ploty
z repetýrek, kanonů.

Není krále bez armády
jako růže bez trní,
kdo chce držet otěž vlády,
armádou se obrní.

Protož cti, ó milý synu,
také vojsko, vlasti květ,
nejkrásnější medicínu
dává lidu bajonet.

Armády však tehdy žijí,
je-li odboj veliký,
pro malý máš policii,
bezpečnostní strážníky.

Ti čmuchají ve tvém bytu,
zda se něco nekutí,
pátrají po dynamitu,
pumách nebo spiknutí.

Proto, synu, cti i dráby,
to už tě nic nestojí,
je jich nutně třeba, aby
mohl svět žít v pokoji.

To jsou hlavní instituce,
kterým třeba úctu vzdát,
měj vždy úcty plné ruce,
abys mohl rozdávat.

Dávej úctu, dávej, dávej,
štědře poděl celý svět,
pro sebe si nenechávej
ani co by za nehet.

Sebeúcta není cností,
to je vada, necnost, hřích,
svádí často k nadutosti
duše věrných poddaných.

Řádný křesťan, otrok páně,
budiž vzorem pokory,
hubu držet, platit daně,
loupat suché brambory.

NOC VE VATIKÁNĚ

O SVĚTOVÉM SJEZDU VOLNÉ MYŠLENKY
V ŘÍMĚ

Půlnoc. Ticho. Vatikánem
nešustne ni myška.
Kardinálstvo uložilo
baculatá bříška.
Kdyby jim to papež neřek',
uznali by sami,
že pro ten sjezd přestávají
každodenní flámy.
Nevěrci se nahrnuli
do Říma jak vosy,
je jich všude jako švábů,
ve všem mají nosy.
Proto musí kardinálstvo
držet svorně palec,
jak se zšeří, každý si hned
lehne na kavalec.

Jenom papež ještě sedí,
chmury na svém čele,

nedostal se pro starosti
ani do postele.

„Proč pak nespíš, bratře Pie?"
ďábel k němu vrazí,
„ty tu plýtváš petrolejem,
my chodíme nazí.
A když lampa počne blikat,
křičíš: Dolej! Dolej!
Člověk aby vydělával
jenom na petrolej.
Hned to sfoukneš! Jdi si lehnout!
To by nám tak hrálo!
Což pak nevíš, že se letos
málo vydělalo?
To rád věřím, na můj účet
dobře se ti žije,
bůh ví, proč jsem, trouba, lezl
do té kumpanie."

Na ta slova přes tvář Pia
přelét' těžký smutek:
„Věř mi, že bych z Vatikánu
nejraději utek'.
To je život k ukousání,
slaný ani mastný,
ach, já vězeň vatikánský,
jak jsem přenešťastný!
Pod okny mi, nestydové,
dělají teď schůzi,
svolali tu světový sjezd
nevěrecké luzy.
Já se na to musím dívat
jak lev skrze mříže,

posílají telegramy
odtud do Paříže!
Do Paříže, Combesovi,
nedostal bys psinku?
Nic tu nejsem, jako starý
sedlák na vejminku . . .“

„Už tě zase, bratře Pie,
stará bolest chytá!
Co je platna v také chvíli
sentimentalita?
Obchod vázne, jde to dolů,
ale co si počít,
svět už nikdy okolo nás
nebude se točit.
Vždyť já taky jsem jen hastroš,
kterým děti straší,
zvou mne leda na reduty
nebo k Mikuláši.
Zlatá pšenka nepokvete
čertu ani kutně . . .“

Pius vzdychl. Čert se usmál
kysele a smutně.
Do komnaty vpadlo slunce . . .
Jeho zlatá záře
miliony žhavých jisker
hrála na tiaře . . .

„Vidíš, slunce,“ pravil ďábel,
„jen to věčně žije!“
Papež vstal a rozmrzele
stáhl žalusie . . .

KLERIKÁLNÍ LITANIE K ZEMSKÝM PATRONŮM

Smiluj se nad námi,
svatý Václave,
jsou prázdny naše chrámy
a kapsy děravé.

Smiluj se nad námi
svatý Víte,
je to v Čechách s námi
šlakovité.

Smiluj se nad námi,
též, Prokope svatý,
ty Drozdovy flámy
potloukly nám hnáty.

Smiluj se nad námi
svatá Ludmilo,
by se nám se záložnami
lépe dařilo.

Smiluj se nad námi,
Jene z Nepomuku,
už máme lačné tlamy
a natahujem ruku.

PAPEŽ NA AUTOMOBILU

Už i brány Vatikánu
pokroku svět dobyl,
papež prý si — podle novin —
koupil automobil.

Nyní jezdí křížem krážem
vatikánským sadem,
církev se tak obohatí
ještě jedním smradem.

Všichni svatí podle cesty
zacpávají nosy:
„Který ďábel otce Pia
na hřbetě to nosí?“

Otec Pius nedbá řečí,
jezdí, až v něm hrká,
kdyby to byl dělal Leo,
hned by natáh' brka.

Ale Pius, ten má kořen,
ten je jako bečka,
všecky svoje kardinály
o dvacet let přečká.

Leda by mu některý z nich
po tom starém zvyku
přičaroval do omáčky
trochu arseniku.

Frk, frk! Jezdí, jen to řinčí,
všecko musí stranou,
zavolal si zpravodaje
na tu podívanou.

Zpravodaje, fotografy
z obrázkových listů
pro radost všech katolíků
automobilistů.

Kinematograf si pozval,
ten to také zvěční,
papežové byli vždycky
světu užitečni.

„Katolíci! Drazí v Kristu!"
píše encykliku,
„nedejte, by v nouzi hynul
otec katolíků!

Pošlete mu každý zlatník,
marku, frank neb liru,
každý musí obětovat
něco pro svou víru."

Nač ti třeba, otče, peněz,
měl je Kristus, boží syn?
„Kdyby byl měl automobil,
chtěl by také — na benzin!"

PONÍŽENÁ SUPLIKA

Svatý otče, velký Pie!

Odpusť, že ti píši,
je tu velká patálie
po nebeské říši.

Je to, Pie, od tenkráte,
co jsi kázal v ráži
talijánské jakés svaté
zbavit jejich šarží.

Jejich svatost, to byla prý
šalba — se tu říká,
hned jako když mezi kapry
vletí dravá štika.

Každý svatý nyní hledá
kanonické listy,
kouká přísně na souseda,
má-li ruce čisty.

Nechtějí teď trpět v cechu
podezřelé svaté,
a tak se mnou, světcem Čechů,
je to nicovaté.

Však ty víš snad, jak to bylo
s mou kanonisací —
než se jim to podařilo,
měli krušnou práci!

Teď se blíží zas můj svátek.
Mně je stále hůře.
Roje svatých otců, matek
na nebeském kůře

jako vosy dorážejí:
„Proč pak ty jsi svatý?“
A já nevím! Dobroději,
to je život klatý . . .

Život klatý, bez radosti,
samá mizerie,
zbav mne také té svatosti,
velký otče Pie!

Zbav mne toho! Mně to leží
na prsou jak skály,
na jazyku mém snad kněží
dost už vydělali?

Jsem už starý, z toho stání
u vody pln kychtu,
svolej proto bez meškání
vatikánskou rychtu!

Raděj půjdu beze všeho
snášet pekel muku!
Shlédni v lásce na svatého

Jana z Nepomuku.

SAMOSPASITELNÝ SÝR

Jeden francouzský klerikální útulek pro dívky vyrábí sýr. Kdo odebéře 20 kg. sýra, za toho bude dle prospektu sloužena zádušní mše.

(Čas. „L'Idée".)

U nebeské brány mešká
zbožná duše nevinná,
provinění svoje těžká
vyprávěti počíná:

„Farářem jsem býval kdesi
na výnosné faře,
která velké interesy
nesla pro faráře.

Čert tomu chtěl: duch můj čistý
dětmi k hříchu sveden,
pak přinesly o mně listy
zprávu: „Zase jeden!"

Z biskupství mne přesadili
na výnosnou faru,
tam mne brzy překvapili
s holkou na špejcharu.

Deset panen za mnou klelo,
když jsem táhl jinam,
co se s farárčaty dělo,
na to nevzpomínám.

V nové faře ženě, sklence
výhost dala víra,
sedláci mne v Raiffeisence
zvolí za kasíra.

Měl jsem tehdy hezkou holku
v městě — ta mne pila,
když jsem neměl, bez okolků
hned mne vyhodila.

Proto jsem si z oné kasy
brával bankocetle,
revisoři přišli, ďasi,
na ty techtle mechtle.

Velký poprask, pláč a steny
a já za pár neděl
na půl roku odsouzený
v kriminále seděl.

Pak jsem se dal na pokání
a na živou víru,
když jsem doslech' z nenadání
o tom spasném sýru,

co vyrábí jeden abbé
ve Francii kdesi,
pro křesťanské duše chabé,
které peklo děsí.

Poslal jsem mu rekomando
objednávku sýra.
Teď si počkáš, pekel bando,
na mne, na kasíra!

Snědl jsem ho čtyry kila
a pak jsem se střelil,
duše moje čistá byla
jako by ji přelil.

Teď jsem zde, u nebes branky,
Petře, otevři mi,
chci též v rajské radovánky
jíti za svatými."

Petr se ho táže suše,
ledově naň zírá:
„Kolik že jsi snědla, duše,
kajicného sýra?"

„Čtyry kila." — „Není možná,
to by málo bylo,
vrať se na zem, duše zbožná,
sněz ho ještě kilo!"

HISTORKA
Z PRVNÍHO MÁJE

Pan buržoust sedí při kávě,
čte „Neue Freie Presse“,
když z ulice tu hřímavě
se píseň zbojná nese.
Pan buržoust z okna mrkne,
jak v hodinách v něm hrkne:
„Pane bože, co to bude,
ulice jsou celé rudé!“

Pánbu na tohle optání
odpověď ihned dává:
„Nedej si kazit snídaní,
hle — vystydne ti káva!
A čti si dále zprávy
o Piově zdraví,
o kursech a o Balkáně,
a žij dále v bázni páně.“

Pan buržoust slyší s nebe hlas
a celičký se třese,
hrnečkem s kávou o zem křás'
a pustil „Freie Presse“.
Z ulice v okna bije
zbojnická melodie,
prapor co krev rudý vlaje
v první záři slunce máje.

A s nebe další hovor zní:
„Nezoufej, starý brachu,
já měl bych z toho zpívání
mít ještě více strachu,
  vždyť této písně tony
  nejen tvé miliony,
  ale také jednou v máji
  moji slávu pochovají.

Však hlupák je, kdo naříká,
když pro něj není spásy,
já hledím s klidem stoika
na příští smutné časy.
  Dohrajem roli oba
  a přijde nová doba,
  která cele patřit bude
  písni práce, písni rudé!“

Domluvil starý světa pán
a skryl se za své mraky,
pan buržoust klesl na divan
s vytřeštěnými zraky.
  Z ulice v okna bije
  zbojnická melodie,
  co hymna spásy jedněm zní,
  druhým co píseň pohřební . . .

CO NÁM SCHÁZÍ NEJVÍCE

Ta kaprálská lavice,
ta nám schází nejvíce,
pane králi, pane králi,
proč jen jsme ji rozštípali?

Co se jenom nakřičí
dělníci, ti lupiči,
já bych jim dal: Rovnost! Volnost!
na kaprálské lavici!

Spravedlivá justice,
dohled v každé fabrice...
Jak pak jim mám zavřít huby,
když nám schází lavice?

Ta nám schází nejvíce,
ta kaprálská lavice!
Pětadvacet na zadek,
hned by tu byl pořádek!

ŘÍKÁNÍ O STÁTOPRÁVNÍCH TÁBORECH

Bum!
Vrah!
Šrum!
Ach!
V zbraň
vstaň!

Tábory:
řečníci,
fábory,
muzici,
slunce žár,
pivovar.

Státní právo!
— Na zdar, bravo!
Zrádné hádě!
— Hanba vládě!
Všichni svorně!
— Tak, výborně!

Při pivě
muzika
zuřivě
proniká,
tanec, ryk,
rána — vzlyk . . .

Zas
v ráz
máz!
Škyt! . . .
Zhas
svit . . .

STÁTOPRÁVNÍ POSLANEC NA PRÁZDNINÁCH

Vykasané nohavice,
chytá tlouště na červy,
to je po té politice
utišení pro nervy.

Byl ve Vídni na půl roku
a to strhá, věřte mi,
měl tu práce deset žoků,
samé těžké problémy.

Vyhýbal se všemu křiku,
boykotoval parlament,
ráno chodil z „Venedigu“
s hlavou těžkou jako cent.

Chodívával často v páru,
diéty se scvrkly hned,
pak vyčkával v kuloáru
nápis: „Cassa eröffnet!“

A hned běžel v divém shonu
nervosně a neklidně
pro podíl z těch milionů,
které z Čech jdou do Vídně.

Tím dal Vídni vždycky ránu,
až pan kasír bolně vzlyk',
večer hledal hezkou pannu
v „Etablissement Venedig“.

Zhub' jak Sacco za půl roku,
mandát není žádný špás,
jářku — je snad bez nároku,
by to břímě s beder střás?

Tož vykasal nohavice,
chytá tlouště na červy.
To je po té politice
utišení pro nervy.

PÍSNIČKA

Vdávala se stará bába
a brala si dědka,
když je páter nechtěl sezdat,
spravila to pětka,
povídala bába,
že má dědka ráda:
„Pětka sem, pětka tam,
jenom když se vdám!“
    Juch!

A když potom měsíc žili
v tom manželském stavu,
bába svému dědečkovi
rozmlátila hlavu.
Šla na panpátera,
šla až do kostela:
„Vraťte mi pětičku,
panpáteříčku.“
    Juch!

Páteříček odpověděl,
vrátit že nemůže,
že jí prodal za tu pětku
ženicha jak růže.
Povídala bába,
že ho nemá ráda:
„Za pětku dostanu
muže jak pannu!“
    Juch!

UVÍTÁNÍ V KRIMINÁLE

Ajn, cvaj, draj,
mlčej, poslouchaj'.
Od dneška jsou v kriminále,
voni jeden sociále,
tady budou kuš,
nebo — vědí už?

Kdo tu reptá, kdo se mračí,
kdo chce dělat revoluci,
ten nevyjde z postů, káčy,
až mu vyženeme trucy.

Zásady a politiku,
psát noviny, dělat pumy,
to si dají do kyblíku,
tomu se tu nerozumí.

Hapták, rút!
Takovej mamut!
Hejbat trůnem, hejbat vírou,
já jim povím! Já byl fírou,
umím s každým štram!
Hapták — povídám!

CO SI ČLOVĚK VYMODLÍ

Přichází báby z procesí
a mládenci a panny,
a hezká Lidka nese si
věneček pomačkaný.
  Oh, stodolička, stodola,
  co jsme v ní cestou spali . . .
  Ó Honzíčku, ó Honzíčku,
  čí bude capart malý?
A Honzík odpovídá:
„No vida, vida, vida,
  co si člověk vymodlí!

Na ouholické na faře
hledají hospodyni,
má být pro pana faráře,
pro chlév a pro kuchyni.
  „Pošli mi ňákou, pošli mi,
  ó svatá Dominiko!“
  A druhý den mu přivedli
  panenku krev a mlíko . . .
Hned prchla z fary bída!
No vida, vida, vida,
  co si člověk vymodlí!

Když začal kněžské řemeslo,
to byla execírka!

Kaplanství mnoho neneslo,
byl tenký jako sirka.
Však teď je z něho kanovník,
ó velký hospodine!
Jak měchy tváře, rudý nos
a bříško mu jen kyne...
Přičiň se, bůh ti přidá!
No vida, vida, vida,
co si člověk vymodlí!

Na kříži zemřel Kristus pán
jak chudý žebrák, bědný,
a dnes má papež Vatikán
a zlaťáků v něm bedny.
Za to, že papež vozí hnůj
na pole Krista pána,
rostou mu kupy zlaťáků
a prší jako mana.
A procenta od žida!
No vida, vida, vida,
co si člověk vymodlí!

To vštěpte sobě všichni vy
rouhači, nemodlenci,
vy beranové prašiví,
červení zatracenci!
Kdybyste se též modlili
a měli pevnou víru,
tu hned by bída koukala,
kde nechal tesař díru.
Pán rád pomůže z bryndy,
však nedá ani findy
když se člověk nemodlí.

PÍSEŇ DĚLNICKÁ

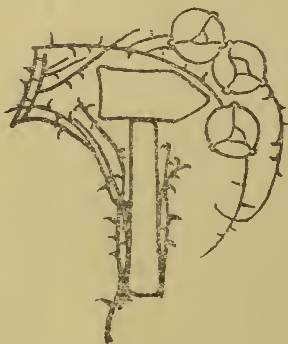
(PSÁNO PRO PĚVECKÝ SBOR.)

Zahřímej, písni dělnická,
  do světa,
ať přijde naše vítězství,
ať rovnost, volnost, bratrství
  rozkvétá.

Zní v tobě hořkost pláče,
zní v tobě stesk i bol,
svištění karabáče
a továrenských kol,
zní v tobě útisk staletý,
zoufalství, bída, hlad,
zpívá tu otrok prokletý,
jenž světla nemá znát.
Pějme, pějme píseň svou,
píseň národů,
píseň pro lidstva svobodu
nadšenou!

Zahřímej, písni dělnická,
  do světa,
ať přijde naše vítězství,
ať volnost, rovnost, bratrství
  rozkvétá.

Zní v tobě hrozba divá
spoutaných rabských ruk,
krev lidu v tobě zpívá,
bojovné vřavy hluk,
zní v tobě odboj šílený
a výkřik divoký,
plá z tebe požár, vznícený
bílými otroky.
Pějme, pějme píseň svou,
  píseň národů,
píseň pro lidstva svobodu
  nadšenou!

BAŤUŠKOVA ŘÍŠE

DRUHÝ AKT KOMEDIE

Opona vzhůru! Všecko na scénu,
křižáky, děla, zbraně vražedné,
uprostřed dýmu, střelby, plamenů
z propasti mrtvol bezedné
zjeví se lidstvu Mesiáš,
apoštol míru, car Mikuláš.
Volejte sborem: Sláva mu, ať žije!
Bude se hráti druhý akt
komedie!

Akt první odehrán před lety,
když v Haagu zjednán mír,
tam všecky války proklety
caru pro plaisir.
Zahrál si tehdy docela
na míru anděla...
Volejte sborem: Sláva mu, ať žije!
Bude se hráti druhý akt
komedie!

Poplašný zvon teď po Rusi bije,
do zbraně, bude vojna!
Mikuláš druhý doposud žije,
ta duše bohabojná,
nevinná bělost andělské řízy
pod krve záplavou mizí...
Ať žije car, ať žije!
Počíná právě druhý akt
komedie!

Houkají děla, pušky zpívají
píseň zmaru,
krvavou oběť chystají
mírumilovnému caru.
Déšť projektilů smrtící
morově řádí. Mužíci!
Volejte: Car ať žije!
Hraje se právě druhý akt
komedie!

Padají žlutí, padají bílí,
smrt bohatou žeň sklízí,
krvavé vlny zaplavily
úběl andělské řízy.
Evropa žasne: Jak je to krásné!
Před slávou baťušky lesk dvorů hasne,
vše volá: Car ať žije!
Virtuos na prknech evropské
komedie!

Opona padá. V divokém chvatu
dohrána fraška děsná.
Sbor blaseovaných diplomatů
zvolna se probouzí ze sna.
Hřmí potlesk sálem. Poklony a věnce.
Ať žije příští míru konference!
Ať žije car! Ať války žijí!
Panstvo se rádo baví
komedií!

ŘÍKÁNÍ PRO RUSKÉ DĚTI

První puma bije,
car ještě žije,
  po Něvském se vozí,
  Sibiří nám hrozí.

Druhá puma bije,
car ještě žije,
  v petrohradském paláci
  obcházejí kozáci.

Třetí puma bije,
car ještě žije,
  ale mnohý bárin, žel,
  na onen svět odešel.

Čtvrtá puma bije,
car ještě žije,
  kouká na své Rusko,
  je mu z něho úzko.

Pátá puma bije,
car ještě žije,
  kde je jaký patník,
  tam je atentátník.

Šestá puma bije,
car ještě žije,
  revoluce pádí,
  ministři se radí.

Sedmá puma bije,
car ještě žije,
  nevytáhne paty
  pro ty atentáty.

Osmá puma bije,
car ještě žije,
  chodí už jak podagrista,
  nemá bezpečného místa.

Devátá puma bije,
car ještě žije,
  omdlévá, jak myška šustne,
  ale nepovolí — just ne!

Desátá puma bije,
car ještě žije,
  ale už má malou duši,
  carová mu prádlo suší.

Jedenáctá puma bije,
car ještě žije,
  ve všední den v neděli
  podpisuje ortely.

Dvanáctá puma bije,
car ještě žije,
  carové se ptá a ptá:
  „Bude to snad třináctá?“

PŘED NÁMOŘNÍ BITVOU.

Starý žralok na dně oceánu:

Děti, to je novina,
i pro pána Krista,
boj na moři začíná,
pastva se nám chystá.

Člověk je přec dobráček,
se žralokem cítí,
ví, že se těch rybiček
nikdy nenasytí

a že občas tuze rád
jiné menu zkusí.
To zas budem jednou žrát
Japonce a Rusy!

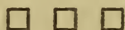
Vidíte, jak člověk dnes
stoupl v humanitě,
zvláštní stroje vynalez',
aby to šlo hbitě.

Repetýrky, torpéda,
kanony a miny,
vzdělanost se pozvedá,
roste od hodiny.

Dříve — ach, to trvalo
stokrát dél než nyní,
nežli se nám dostalo
čeho pro kuchyni.

Ale nyní? Bouch, bác, bum!
A už je tu masa,
že hladovým žralokům
srdce v těle jásá.

Proto sláva pokroku
techniky a vědy,
že se také žraloku
stará o obědy!

RUSKO-JAPONSKÝ MÍR.

„Zkosena děsná furie,
příšera války padá!“
A šmoci píšou studie,
na kom teď bude řada.

Krmili války bestii,
až krev stříkala kolem,
teď čtenáře své opíjí
portsmouthským alkoholem.

Nadšení pro mír z žurnálů
teče jak Niagara,
Roosevelt sklízí pochvalu
— směje se, lišák stará!

Vše spito, jako k půlnoci,
svět celý jeden Bábel,
a gratulace velmocí
div nestrhají kabel.

Až zítra nebo pozítří
zas někde střelba zazní,
své pudy šmoci rozjitří
a budou psát jak blázni

o svatých zájmech národů
a vlasti, drahé matky
a budou v zájmu obchodu
zas vítat nové jatky . . .

PŘI SVĚCENÍ VODY V PETROHRADĚ

(19. leden 1905.)

Jedou vozy, jedou v řadě,
jsou jich plné silnice,
vezou caru v Petrohradě
konstituční petice.

Mikuláš car, jinak kuře,
zatvrdil se na dřevo,
vrtí hlavou každé fůře:
„Nepovolím! Ničevó!“

Ale marně, ruské obce
vozí fůru na fůru,
na náměstí už jsou kopce,
jako u Port Arthuru.

Car se nevzdá v státě primu,
postavil si palici,
nuž, poddaní poslali mu
kartáčovou petici.

Řinkla okna, car se ulek',
rázem ztratil výřečnost,
patnáct kroků a pár kulek
poslalo ho na věčnost.

Ale „bůh měl nad ním ruce“!
Mikuláš však dosti ví:
Toť visitka revoluce,
ta nás brzy navštíví . . .

VYSVĚTLENÍ

Berlínské listy sdělovaly, že se car oddává spiritismu.

Spiritismus? Ne, ó ne!
Lžeš, berlínský fijóne,
car Mikuláš, vládce Rusů
drží se teď špiritusu.

Pije na vztek, na zármutek,
že mu tichý mužík utek,
místo něho na den lezou
rebelanti s Marseillaisou.

A když vodka do žil vnikla,
trůn i palác se s ním viklá.
Držte cara, kozáci,
ať se s trůnu neskáci!

∇ OD DUNAJE ∇

NA HORKÉ PŮDĚ VÍDEŇSKÉ

Hospoda? Česká? Tam se podíváme,
vždyť jsme přec také Češi, ne?
Když člověk všude po německu láme,
rád v kruhu rodném spočine.

Oblaky kouře. Světlo matně bliká,
hospoda, jak když nabije.
S věšáku na to kouká „Politika“
a svatohorská Marie.

Na horké půdě vídeňské jsme tady
vydáni dravcům germánským . . .
Krajané, pojďte, máme české špády
s Přemyslem, Žižkou, Palackým.

A karta pleskne, až se všecko třese
v posvátném žáru turnaje,
bohdá, že ještě hodně hromů snese
ta lípa podle Dunaje . . .

Napilý smích a všude plno křiku.
Jak doma — skoro ještě líp!
Pár vypasených českých živnostníků
si vypravuje nový vtip.

Pak rozjímají, zdali cestou pravou
náš národ český vždy se bral,
jakýsi student s potlučenou hlavou
vypráví, jak se s Němci pral.

Tak hovor plyne jako kalná špína,
ovzduší hnusné, k zalknutí.
„To pozdrav tobě dává domovina!“
šeptám si v zbožném pohnutí.

A o desáté, jak když v hejno střelí,
hospoda zívá, prázdna je,
krajané Češi lezou do postelí
k posile v další turnaje.

Ráno je najdeš zase jako štiky,
tyránky nebo tyrany,
jak dohlížejí pilně na dělníky,
na svoje bratry krajany.

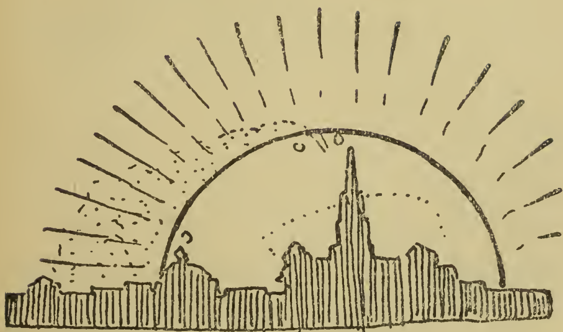
A večer opět tatáž historie:
krajané pijí plzeňské.
Tak tady jedna naše větev žije
na horké půdě vídeňské.

A krajan dělník — za pár korun týdně
krajanu mistru musí dřít,
na horké půdě čechožroutské Vídně
zakládá „český blahobyt“.

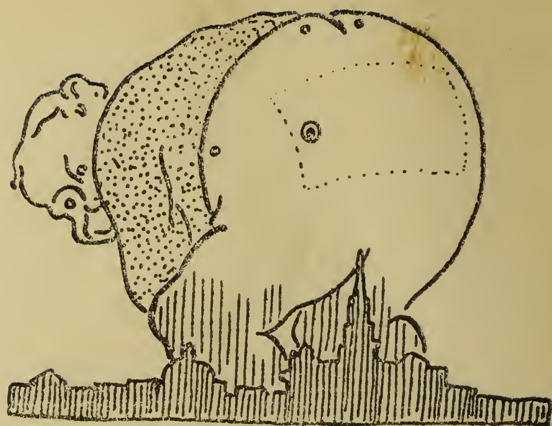
Na večer pak, když sedí v bázni páně
při pivě Češi rozhodní,
tu krajan dělník dělá ještě za ně
i práci národní . . .

POSITIVNÍ POLITIKA

Nad Vídní svítá! Konečně!
Národe, jásej, naše práce
nebyla pouhá kašperace,
my neválčili zbytečně.
Naděje slunce — viz, ó viz!
Kdož by se slastí neoblíz'?

Ha, zrada! Ó my Kubíci!
O slunečním tu sníme jase
a zatím Vídeň zlá nám zase
svou ukázala zadnici . . .
To národ líbit nedá si,
povstaň, lve s dvěma ocasy!

A když jsi povstal, lehni si.
my našli k srdci Vídně cestu,
Půjde to tiše, bez protestu,
postavte staré kulisy.
— — — — — — — —

A když tam vlezli docela,
vrata se opět zavřela . . .

— — — — — — — —

Lid čeká, co se bude díti.
Zadnice zatím do Čech svítí . . .

DO ŠKOLY . . .

Oči vlhnou, srdce bolí,
ruka v pěsť se zatíná . . .
Jdi, synáčku, do té školy,
radosti má jediná.

Čekají tě . . . Natahují
dlouhé, strašné pařáty . . .
Vše, co krásné v duši bují,
vše cos dostal od táty,

vyrvou, břitkým srpem zkosí
zašlapou a ubijí,
kde tvá duška slunce nosí,
černou lež ti nasijí.

Špinavou cnost pokrytectví
vštěpují ti s úsměchem,
otráví ti tvoje dětství
klerikálním utrejchem.

Srdce v tobě pěstil táta,
tam spár zatnou nejprve,
psovskou podlost renegáta
nalejí ti do krve.

Poněmčí tě, zmrzačí tě
řečí cizou, lží svých úst,
můj synáčku, moje dítě,
co mi v tobě bude růst?

Budeš růst tak cize, cize,
jak bys ani nebyl můj,
za osm let z duše ryzé
bude bláto, kal a hnůj.

Jdi, synáčku, do té školy,
radosti má jediná . . .
Oči vlhnou, srdce bolí,
ruka v pěsť se zatíná . . .

ROZSUDEK ŘÍŠSKÉHO SOUDU

(K boji o české školy ve Vídni.)

Ve jménu Jeho — a tak dále
vynášíme tu rozsudek,
publikum ctěné v tomto sále
připrav si dobrý žaludek.

Po odkývání našich pagod
přišli jsme k tomu poznání,
že Češi z Vídně nejsou národ,
zrovna tak, jako cikáni.

Nemají domy ani renty,
ni bankocetlí balíky,
ni obsazené parlamenty,
tož jaké s nimi cavyky.

To se ví, že jsme bez porady:
Zamítnout stížnost! řekli hned.
Pro Čechy školy? U nás tady?
Tohle je nápad! 's gibt's net!

Paragraf sice na to není,
důvod se přitáh za kštici,
nač by tu byli velectění
a velemoudří právníci?

Rozsudek z c. k. ministerstva
se takto slavně pověří.
Slyšeli jste to? A teď zčerstva
koukejte, ať jste ze dveří!

PROVOLÁNÍ VÍDEŇSKÉHO BUNDU K NÁRODU

Národe! Odhoď taroky
a opásej se meči,
jde na nás velká lavina,
jde české nebezpečí.

Srdce se klepe úzkostí
a vlasy hrůzou bělí,
my jsme z té české záplavy
už celí zkoprnělí.

Tvá vina je to, národe,
sám sobě uděl důtku,
směl český živel do tvých bran
a také do žaludku.

Tak zradil's odkaz dědů svých,
ó bídný vyvrheli,
že's české husy pojídal
a k tomu české zelí.

A plzeňské jsi popíjel,
jak pravý národ chrabrý,
až jsi pak cestou z hospody
objímal kandelábry.

A nad svou vlast jsi miloval
moravský klobás teplý
a nejednou se's s chutí dal
též českých do erteplí,

tisíce českých kuřátek
jsi za ta leta smls' ty,
a tisíckrát si's olízl
po pražské šunce prsty!

Ó běda tobě národe,
ó běda, třikrát běda,
to všecko už je v nitru tvém,
to už se vzíti nedá!

Tak český živel tobě vnik'
až do krve i střeva,
německý pánbu vzkázal nám,
že už se hrozně hněvá.

Očisti Vídeň od všeho,
co nese českou marku,
od husy, piva, erteplí,
povidel, klobás, párků!

Jez pouze koňské guláše
a pij vídeňské bryndy,
ať je zas Vídeň německá
tak jako byla jindy!

ŠLI PASTOŘI Z AUDIENCE...

Šli pastoři z audience,
bříška se jim houpala,
zpívali si, vejskali si:
„Hopsa, hejsa, tralala!"

Řekli jim tam: „Vaše nouze,
ta je tuze veliká!"
Plakat, bratři, vzdychat dlouze,
to je dobrá taktika.

Dělník, ten to nedovede,
ten si houkne: „Dejte mi!"
Proto se mu špatně vede
s přízní mocných na zemi.

I kdyby měl hladem pojít,
nikdo mu to nevěří,
poručí ho upokojit
olověnou večeří...

Ale kněžour, to je jiná,
šilhá zbožně do nebes,
světa řády neproklíná,
úslužný je jako pes.

Pravý mustr pro vlastence,
za to buď jim přidáno!
Šli pastoři z audience:
„Slib už máme! Vyhráno!"

Pět jich bylo, samí tlustí,
každý jak sud bezmála,
zpívali si, vejskali si:
„Hopsa, hejsa, tralala!"

OBSAH

BAŤUŠKOVA ŘÍŠE

OD DUNAJE

